

Könyves utazás

A tenger V. rész

Öt részlet, mese, igaz történet révén újra utazhatunk együtt néhány napon keresztül, ezúttal a tengerhez! Záró részünkben szintén egy tengerparti beszélgetésre hívjuk Önöket, és megjelenik egy rejtélyes alak, akinek kilétét végig homály fedi. Ha szeretik a misztikus és elgondolkodtató történeteket, tartsanak velünk!

„Előszó

- A tengerpartról látszik egy sziget. A falutól keletre fekszik és egy hatalmas templom áll rajta, rengeteg haranggal – mondta a nő.

A kisiúnak feltűnt, hogy furcsa ruha van rajta, és fátyol borítja a haját. Azelőtt soha nem látta.

- Ismered ezt a templomot? – kérdezte a nő. – Menj le a partra, nézd meg jól, és meséld el, mit láttál.

A kisiút elvarázsolta a nő szépsége, elment hát a jelzett helyre. Leült a homokba, és a távolba meredt, de nem látott semmi különöset, csak a kék eget és az óceánt.

Csalódottan ballagott el a szomszédos halászfaluig, ahol megkérdezte, ismerik-e azt a szigetet, amin egy templom áll.

- Ó, az a sziget nagyon régen volt ott, még a dédszüleim idejében – mondta egy öreg halász. – Aztán jött egy nagy földrengés, és elsüllyedt a tengerben, olyan mélyre, hogy nem is látszik. Mégis halljuk a templom harangjait, amikor a tenger hullámai megkondítják őket.

A fiú visszament a tengerpartra, és fülelt. Egész délután ott ült, de csak a hullámok morajlását és a sirályok vijjogását hallotta.

Amikor beesteledett, a szülei érte jöttek. Másnap reggel visszament a partra: nem tudta elhinni, hogy egy ilyen szép nő hazudhat. Ha majd megint találkozik vele, elmondhatja neki, hogy a szigetet ugyan nem látta, de hallotta, ahogy a víz megszólaltatja a templom harangjait.

Hónapok teltek el, de a nő nem jött vissza, és a fiú már el is felejtette. Meg volt győződve róla, hogy az elsüllyedt templom kincseket rejt, s ha meghallaná a harangszót, könnyen megtalálhatná és hazavihetné őket.

Már nem érdekelte sem a tanulás, sem a barátai. Társai gúnyolták, és azt mondogatták:

- Már nem olyan, mint régen. Más, mint mi. Állandóan a tengert bámulja, és sose játszik velünk, mert fél, hogy veszít.

És mindenki kinevette, amiért egész nap a parton ül.

A fiú nem hallotta meg a harangszót, de sok más dolgot megfigyelt. Észrevette, hogy minél többet hallgatja a tenger hullámait, annál kevésbé zavarja a morajlás. Nem sokkal később megszokta a sirályok vijjogását, majd a méhek zümmögését és a pálmalevelek zörgését is a szélben.

Hat hónappal azután, hogy először találkozott a nővel, már egyáltalán semmilyen zaj nem zavarta. De még mindig nem hallotta a templom harangjait.

A halászok, akik arra játak, azt mondták:

- Mi halljuk!

De a fiú nem hallotta.

Egy idő múlva aztán azt mondták neki a halászok:

- Túl sokat foglalkozol azzal a templommal. Hagyd az egészet, és menj játszani a barátaiddal. Lehet, hogy csak a halászok hallják a harangokat.

Majdnem egy év telt el, amikor a fiú azt gondolta: „Talán igazuk van. Ha felnövök, én is halász leszek, és minden reggel eljövök erre a partra, mert megszerettem.” És azt is gondolta: „Talán az egész csak legenda, a földrengés darabokra törte a harangokat, és soha többé nem szólalnak meg.”

Aznap délután úgy döntött, hogy hazamegy.

Közelebb ment az óceánhoz, hogy búcsút vegyen tőle. Még egyszer körülnézett, és – mivel már nem a harangok kötötték le – végre felfigyelt a természet szépségeire. Mosolygott a sirályok énekén, a tenger morajlásán, a pálmalevelek zizegésén. Hallotta, ahogy a távolban játszanak a barátai, és örült, mert tudta, hogy nemsokára ő is köztük lesz.

Boldog volt, és – ahogy csak egy gyermek képes rá – megköszönte, hogy él. Biztos volt benne, hogy nem vesztegette fölöslegesen az idejét, hiszen megtanulta csodálni és tisztelni a Természetet.

És ahogy hallgatta a tengert, a sirályokat, a pálmafákat és barátai nevetését, meghallotta az első harangot is.

Aztán a másodikat.

Majd egymás után a többi, míg végül az elsüllyedt templom összes harangja együtt kongott, a fiú legnagyobb boldogságára.

Évekkel később – már felnőtt férfiként – visszatért szülőfalujába és a tengerpartra. Már nem akart kiásni semmiféle kincset a tenger mélyéről: talán az egészzet csak kitalálta, és nem is hallotta soha az elsüllyedt harangokat. De kedve támadt sétálni egyet, hallgatni a szél zúgását és a sirályok énekét.

Annál jobban meglepődött, amikor a homokban ülve megpillantotta a nőt, aki annak idején a szigetről és a templomról mesélt neki.

- Mit csinál itt? – fordult oda hozzá.
- Téged vártalak – felelte a nő.

A férfi észrevette, hogy hiába múltak el hosszú évek, a nő semmit sem változott: még a fátyla sem kopott el.

A nőtől egy füzetet kapott, üres lapokkal.

- Írd: „A fény harcosa megfigyeli a gyermekek tekintetét. Mert ők keserűség nélkül szemlélik a világot. Ha a fény harcosa meg akarja tudni, hogy méltó-e a bizalmára, aki mellette áll, a gyermek szemével próbál nézni.”
- Ki a fény harcosa?
- Tudod te azt – felelte a nő mosolyogva. – Az, aki megérti az élet csodáját, a végsőig harcol azért, amiben hisz, és meghallja a harangokat a tenger mélyén.

A férfi soha nem gondolta, hogy a fény harcosa volna. Mintha a nő kitalálta volna a gondolatait:

- Mindenkiből lehet harcos. És senki sem tartja magát harcosnak, pedig mindenki az.

A férfi a füzetre pillantott. A nő megint elmosolyodott.

- Írj a fény harcosáról – mondta.”¹

Gondolatok, kérdések a szöveg után:

- Melyik szereplővel tudott azonosulni az olvasás közben és miért?
- Ön szerint miért hallotta meg a kisfiú végül mégis a hangokat?
- Tegyen eleget a különös hölgy felszólításának, írjon a fény harcosáról! Milyenek képzeli? Mit tesz, mit gondol, hogyan vélekedik a világ dolgairól a fény harcosa? Ön a fény harcosának érzi magát? Miért? Miért nem?

---

¹ Paulo Coelho: A fény harcosának kézikönyve, Athenaeum 2000 Kiadó, 2008. 9-14.